

§ 153, der handler om Spot og Forhaanelse af Religionen stemmer med § 8 i Loven af 3die Januar 1851 om Pressens Brug, kun at Straffen er sat til Fængselsstraf i Almindelighed og saaledes kan gaae op til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, eller til 2 Mars simpelt Fængsel, medens der efter Presseloven kun kan anvendes simpelt Fængsel fra 1 til 6 Maanedes. Grunden hertil er imidlertid den, at Lovudkastet omfatter Handlinger, der i deres Væsen kunne være langt mere forargelige end den blotte Spot med det Hellige, hvortil Pressen kan misbruges, f. Ex., som Motiverne udhæve, usømmelig Brug af Kirkens hellige Kar. Paa den anden Side aabner Udcastet under formildende Omstændigheder Afgang til at vælge Straf af Bøder, hvad der naturligt vil kunne blive Spørgsmaal om selv med Hensyn til Overtrædelser af Straffebudet i trykt Skrift.

Syttende Capitel.

Om Forbrydelser mod Sædeligheden.

Paa ingen Deel af vor Straffelovgivning turde det Billede, som Udvalget har forsøgt at fremstille i Begyndelsen af denne Betænkning, passe bedre, end paa Forbrydelserne imod Sædeligheden. Hovedbestemmelserne herom findes i Christian den Femtes Lov 6—13: Om Løsgatighed, hvis Bud med ganske enkelte Undtagelser endnu steds staae ved Magt. De hvile imidlertid i en Anskuelse om Handlingernes Strafbarhed, som Nutiden ikke kan vedkjende sig; de bedømmes efter Datidens religiøse Standpunkt snarere som Forsyndelser mod Moralens og „Guds Lov“, end som Brud paa Retsordenen, som Gjærninger, der enten umiddelbart indeholde Krænkelser af Andres Ret eller støde an imod den almindelige Sædelighedsfølelse og vække offentlig Forargelse, og de belægges derfor med de strengeste Straffe. Lovens 6—13 anvender saaledes Livsstraf for ikke mindre end 6 af de herhenhørende Forbrydelser, for 3die Gang begaaet simpelt Hoer og for

dobbelt Hoer (Hustruen at stoppes i en Sæl og druknes), for Voldtægt og nært Forsøg paa denne Brøde, for Bigami, for Blodskam (i de grovere Tilfælde „Kroppene, naar de halshugne ere, kastes paa en Ild og brændes“), for Omgængelse mod Naturen (straffes med Baal og Brand), og for den, som bestundes ubluligen at have stændt den ene uberygtede Mø eller Enke, efter den anden, tre eller flere. I et enkelt Tilfælde skal den Skyldige miste sine to Fingre, i flere andre anvendes Nagstrykning, der fører offentligt Arbejde paa Livstid efter sig o. s. f. — Domstolene ere i Udøvelsen af deres Raad pligtige at følge disse Lovens Bud, men om at sætte de omspurgte Straffe i Udøvelse kan der naturligtvis ikke være Tale, og der maa saaledes idelig igjennem Venaadninger hødes paa Lovens Mangler, og det efter en storartet Maalestok. Man er endog gaaet saa vidt, at man i en Række af Tilfælde stræber at undgaae offentlig Tiltale og Dom, og at faae Sagens Afgjærelse overladt til Administrationen. Ikke blot er saaledes Justitsministeriet, for at tage et praktisk vigtigt Tilfælde, efter Ref. af 12te October 1812 bemyndiget til, uden derom at neblægge Forestilling til Kongen, at formilde Straffen for Hoer, enkelt, dobbelt og gjentaget, i alle de Tilfælde, hvor det efter Omstændighederne skjønnes, at samme kan affones med Fængsel paa Band og Brød fra 7 Dage indtil 3 Gange 5 Dage, og til aldeles at estergive samme paa Forbøn fra den uskyldige og fornærmede Wgtefælle (ifølge lgl. Resolution 25de Maj 1844, kan selv udenfor disse Betingelser fuld Estergivelse finde Sted), men hvor Straffen for Hoer nu efter Loven bliver Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 til 4 Gange 5 Dage (for 1ste og 2den Gang begaaet simpelt Hoer) er i Kjøbenhavn Politidirecteuren, og udenfor Kjøbenhavn vedkommende Amtmand bemyndiget til ved Resolution at bestemme Straffens Grad, naar den Skyldige „renuncerer paa Dom“ (Fdg. 24de September 1824, Fdg. 28de Februar 1845 § 4). Kommer nu hertil, at der i alle Hoersager skal gjøres Indberetning til Justitsministeriet, forinden Tiltale besluttet (Canc. Circul. 19de December 1812 m. fl.), og at Ministeriet ifølge lgl. Resolution 23de Juli